

[Ellemann-Jensen]

nogle andre, der skal til at ro båden. Der var jo heller ikke rigtig sammenhæng i de ønsker, hr. Melchior havde, og så hr. Melchiors bekymring for den økonomiske balance.

Se, før vi har fået ordentligt has på myterne om, at man ikke kan lave ting ud af den blå luft, kan vi åbenbart ikke af egen drift føre en økonomisk politik i Danmark, som sikrer os imod en fortsat og farlig låntagning i udlandet. Dagens debat har vist, at SV-regeringen fortsat er det bedste grundlag for at forsøge at etablere en sådan langsigtet politik.

Hr. Poul Schlüter antydede nærmest, at der skulle være hemmelige aftaler om, at venstre skulle være gået med til, at den halve snes milliarder kroner, som hr. Poul Schlüter selv har været med til at indefryse i ATP-fonden, til efteråret kunne gå ind i den beskæftigelsesfond, der har været bragt ind i debatten. Jeg kan slå hr. Poul Schlüters bekymringer ganske effektivt ned. Der eksisterer ikke sådanne aftaler, og det står helt fast, at venstre ikke ønsker at bidrage til etablering af noget, der minder om en central ØD-fond.

Poul Schlüter (KF):

Jeg har kun en enkelt bemærkning til hr. Glistrup. Hr. Glistrup fremhævede stærkt, at det er kredsen af gamle partier, som gennem de sidste 20 år har gjort så meget skidt. Det har han i og for sig ret i. Det samme kan man ikke sige om hr. Glistrups parti. Naturligvis. Men hr. Glistrup springer nu altså også over, at når man tænker på den forøgelse, der er sket i det danske samfunds velstand og i alle familiers levestandard, så har de gamle partier nu alligevel også gjort meget godt gennem de sidste 20 år. Og se, det kan man heller ikke sige om hr. Glistrups parti.

Så har jeg kun en enkelt bemærkning til hr. Ellemann-Jensen. Den virkelig centrale replik, hr. Ellemann-Jensen kom med, var jo sætningen vedrørende betalingsbalanceunderskuddet, om, at regeringen ikke har opgivet sin målsætning, men den kan bare ikke opfylde den. Det er raffineret. Jeg erkender det.

Men så spørger hr. Ellemann-Jensen med fuld ret: ja men hvad ville I andre stille i stedet? Det er klart, det skylder vi et svar på, også i forholdet til dem, der lader, som om

de aldrig har hørt om det. Vi har sagt det uafladeligt gennem måneder: tilbyd dog arbejdsmarkedets parter en skattelettelse, f. eks. i form af højere lønmodtagerfradrag i stedet for f. eks. et antal dyrtidsportioner. Der foreligger jo beregning efter beregning, som viser, at man gennem en sådan skattelettelse kan stille lønmodtagerne lige så godt, som hvis man giver lønmodtagerne flere penge-sedler i lommen, fordi det, det gælder, er den disponible nettoløn. Men det har regeringen ikke villet. Jeg troede egentlig, at det også var venstres politik, men jeg forstår, at venstre helt og fuldt accepterer, at vi skal fortsætte i den gamle skure: bare flere papirpenge i lommen, det er det, LO vil have. Men at det har en uheldig indvirkning på samfundsøkonomien, kan der nu ikke være tvivl om. Det er naturligvis en form for indgreb i dyrtidsreguleringen at gå den vej, men det er vi altså tilhængere af.

Så vil jeg gerne sige til finansministeren, at jeg hørte med stor interesse på redegørelsen for, at de offentligt ansatte har fået mere i tilbud end de private. Og så siger finansministeren: hvis regeringen havde tilbudt yderligere, ville det have udløst krav om satsforhøjelser på arbejdsmarkedet. Nu er der to muligheder. Enten er dette et postulat, eller det er sandheden. Jeg kender finansministeren så godt, at jeg ved, det nok er sandheden. Det er sikkert rigtigt. Jeg tror også, at det forholder sig således, at LO har betinget sig, at de offentligt ansatte og funktionærerne ikke fik mere. Men jeg mener nu, at vi vil kunne konstatere, når de næste 2 år er gået, at det, regeringen har tilbudt de offentligt ansatte – og det får jo konsekvenser for mange funktionærgrupper – ikke vil rette efterslæbet op. Det mener vi der kan bødes på gennem fuld taktregulering.

Så vil jeg godt gøre opmærksom på, at fuld taktregulering betyder, hvis regeringen holder fast i, at der bliver tale om 3 dyrtidsportioner, og regner med 2 pct. lønglidning om året alligevel, at store grupper af de offentligt ansatte kommer bagud. Hvis vi tager de højtlønnede, vil de under denne forudsætning – 2 pct. lønglidning og 3 dyrtidsportioner – alligevel få en reallønsnedgang på 7 pct. Jo længere vi kommer ned i de lave indtægtsgupper blandt offentligt ansatte, jo mindre reallønsnedgang bliver der tale om.